

van *Lepidodendron* en *Stigmaria* besluiten de schrijvers, dat men te doen heeft met een Stephanien flora (bovenste boven-carboon). Deze vondst is daarom van zoo'n groot belang, omdat deze vindplaats midden tusschen de klassieke Gondwana flora's van Britsch Indië en Australië ligt. De vraag of de Gondwana flora als zuiver Permisch te beschouwen is, of dat ze reeds gedeeltelijk gerekend kan worden tot 't bovenste Boven-carboon is nog steeds niet opgelost. Op verschillende nader uiteenzette gronden rekenen de schrijvers voorloopig de gevonden flora tot 't Stephanien en mocht de Gondwana flora reeds in 't bovenste Boven-carboon begonnen zijn, dan zal de gevonden Sumatraansche flora tot 't oude Stephanien behoren. Is deze veronderstelling juist, dan hebben we hierin een aanwijzing, hoe de flora van dit gebied ook voor 't Stéphanien er uit gezien kan hebben. Daar de oud-carbonische flora, voorzoover in de Gondwanalagen bekend, overeenkomst vertoont met de evenoude Europeesche en daar de jong-bovencarbonische Stéphanien-flora van Sumatra eveneens deze physionomie bezit, zoo moeten we aannemen, dat de ertusschen liggende nog onbekende flora eveneens een Europeesch aanzien gehad heeft. 't Moment, waarop de divergentie tusschen de beide laat palaeozoische floragebieden begonnen is, moet dan in 't Stéphanien zelf gelegen hebben.

Met een ontkenning omtrent 't bestaan van twee flora-elementen in de Karboonflora, zooals Köppen en Wegener aannemen (een „koelele" *Lepidodendron* flora en een „tropische" *Pecopteris* flora), een opmerking over de landverdeling tijdens 't Karboon-Perm in verband met de ligging van de Zuidpool volgens Wegener en Köppen, eindigen de schrijvers hun publicatie met de vraag of men in de door hen onderzochte flora moet zien de zuidelijke uitlooper eener in Z.-Azië nog aan te treffen Stéphanien-flora met een Europeesch karakter, of een teken van een Europeesch karakter eener Prae-Gondwana flora van dit gebied.

Verder leest spreker nog een gedeelte voor uit 't boek van V. Linstow over de z.g. zink flora, waar eenige planten worden genoemd kenmerkend voor een zinkhoudenden bodem en beantwoordt de vraag van den heer Nijst over temperatuurstijging bij beringen en bespreekt de manier waarop tegenwoordig temperatuursmetingen worden verricht. Een fasciatie van *Inula Helenium* wordt door spreker verder getoond. De heer Waage beantwoordt de vraag, hoe kleurverandering bij Reptielen verklaard wordt en daar, in 't algemeen, de kleurwisseling bij de verschillende reptielen op eenzelfde principe berust, wordt 't meest bekende geval, dat van de *Chamaeleo* aan de hand van een schetsteekening besproken. In de huid vinden we 2 lagen met verschillend gekleurde kleurstofdragers, een bovenlaag met witachtig geel pigment, waar tusschen korreltjes, die interferentie van 't licht bewerkten en daaronder een laag van zwarte kleurlichaampjes. Deze

laatste kunnen hun vorm veranderen en lange uitloopers zenden tot boven de gele lichaampjes, waardoor de huid naar gelang van de hoeveelheid zwart, donkerder wordt. 't Groen is gedccltelijk een mengkleur van geel en van de blauwe interferentiekleur. Temperatuur, licht en toestand van 't dier beïnvloeden de kleur.

Niets meer aan de orde zijnde sluit de voorzitter om ongeveer 8 uur de vergadering.

NEUE CYNIPIDEN AUS DEN NIEDERLANDEN.

von

H. DETTMER S. J. (Valkenburg).

1. *Euschmitzia rara* n. g. n. sp. ♀ *Cynipinarum*. — Benannt zu Ehren meines stets hilfsbereiten Freundes P. Hermann Schmitz S. J.

2. ♀♀ ausgeschlüpft am 8 Juni 1923 aus einer Galle, die der von *Rhodites rosarum* Giraud gleich ist. Das eine ♀ ist kaffeebraun, das andere ist heller. Ich beschreibe zunächst das kaffeebraune.

Mandibeln gelb, Gesichtsschild seitlich ziemlich stark eingedrückt. Vom Gesichtsschild und von der Basis der Mandibeln gegen den untern Augenrand und längs des inneren Augenrandes gegen die Füller hin schwache, kaum bemerkbare Streifung. Gesicht unregelmässig gerunzelt. Seitlich von der Einfügungsstelle der Fühler eine Vertiefung, die um die Fühlerwurzel herum zur Stirn zieht. Wangen ohne Furche, nicht halb so lang wie das Aug. Hinteraugenrand und Scheitel zum Halse hin gerundet, glänzend und seicht lederartig gerunzelt, Kopf etwas breiter als lang, hinter den Augen kaum verbreitert, etwas breiter als der Mittelteil.

Fühler hellgelb, distal wenig gebräunt, mit 13 deutlich getrennten Gliedern. 1. Glied umgekehrt kegelförmig, 2. Glied wenig länger als dick, eiförmig, wohl 3 mal dicker als 3. Glied; dieses an der Wurzel am dünnsten, um $\frac{1}{3}$ länger als 4, die folgenden allmählich kürzer und dicker werdend; 12. wenig länger als breit; 13. fast doppelt so lang wie 12. und doppelt so lang wie dick.

Prenotum schmal. Mesonotum fein lederartig gerunzelt und etwas glänzend. Parapsidenfurchen scharf, durchlaufend. Schildchen etwas grober gerunzelt als Mesonotum. Die beiden Grübchen scharf, oval, im Grunde glatt, durch schmale Leiste von einander getrennt.

Propleure mit wenigen, feinen Längsstreifen und zerstreuten, weissen Haaren. Mesopleure ungleichmässig und verwischt längsgestreift, hinten glatt und glänzend. Mediansegment mit bogigen Leisten. Stielartiger Fortsatz der Mediansegments undeutlich längsgestreift.

Flügelschuppe schmutzig gelb. Flügel glas hell, behaart, bewimpert. Adern schmutzig bleichgelb. Radialzelle am Vorderrande offen, reichlich 4 mal so lang wie breit. Distale Ader der Areola deutlich, die beiden andern undeut-